

Тазкия дарслари (113-дарс). Қорин ва фарж шаҳвати (иккинчи мақола)

ТАЗКИЯ

дарслари 113-дарс

Тазкия дарслари Шайх Муҳаммад Содиқ Муҳаммад Юсуф роҳимахуллоҳнинг "Тасаввуф ҳақида тасаввур" ва "Руҳий тарбия-1-2-3" китоблари асосида бериб борилади. Мавзуларнинг тўлиқ матни билан танишиш учун китобнинг ўзига мурожаат этиш тавсия этилади.

13:00 / 05.12.2020 4808

Фарж шаҳвати ҳақида бир-икки оғиз сўз юритсак. Аллоҳ таоло одам зотини жинсий шаҳватли қилиб яратган. Албатта, бу беҳикмат эмас.

Уламоларимизнинг таъкидлашларича, жинсий шаҳватнинг иккита катта ҳикмати бор: биринчиси – инсон наслининг бардавом бўлиши учун хизмат қилиши. Иккинчиси – охират лаззатларини қиёслаш учун хизмат қилиши. Бир нарсани татиб, тушунмагунча унга қизиқиш бўлмайди. Бинобарин, шаҳватнинг мазасини тушунган инсон билсинки, охиратдаги шаҳватлар бундан ҳам афзал ва беқиёсдир. Унга етишиш учун эса бу дунёда шаҳватни фақат ҳалол йўл билан қондириш зарур.

Аммо бу шаҳватни жиловлаб, мўътадил даражада тутилмаса, кўпгина бало-офатлар келиб чиқади.

Шунинг учун ҳам Ислонда зино қаттиқ қораланган ва унга олиб борувчи йўллар ҳам маҳкам тўсилган.

لُجْرٌ نُّوْلِحِّي آلِ مَلَسَوْهُ لَعْلَلِ لَّيْصِي بِنَلَلِ لَّوْلُ لُؤْسَرَلِ لَاقَوْ
يُذْمَرَّتْ لَأَوْرُ. نَاطِي شَلْ لَأْمَثَلِ لَأَكْ آلِ لَأَزْمَابِ

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Бир эркак зинҳор бир аёл билан холи қолмасин! Агар шундай бўлса, учинчилари шайтон бўлур», дедилар».

Термизий ривоят қилган.

نَمَلِ الْجُرْلِ اِلَى رَضَاءٍ نَفِيذٍ بِتَكَرَّرِ امْرِئٍ ذَمَّرْتَلِ اَوْ نِيْخِيَّ شَلَلِ
ءِاسِنَلِ

Икки шайх ва Термизийнинг ривоятида:

«Ўзимдан кейин эркакларга аёллардан кўра зарарлироқ фитнани қолдирмадим», дейилган».

مَلَسَ وَهِيَ لَعْلَلِ اِلَى صَيِّبِنِ لَلِ بِنِ لَلِ اَنْعُ ، هُوَ عُلُ لَلِ اِي ضَرَّ لَهْ سَنُ
عَنْ خَلَابِ هَلْ تَنْ مَضَّ هُوَ يَحْلُ نَبِيْ بَ اَمَّ وَ هُوَ لِحَرَ نَبِيْ بَ اَمَّ يَلُ نَمُضِيْ نَمَّ ؛ اَلْ اَق
يُذَمَّرْتَلِ اَوْ يَرَاخُ بَلِ هَاوَرُ

Саҳл розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Ким менга икки оёғи орасидаги нарсанинг ва икки жағи орасидаги нарсанинг кафолатини берса, мен унга жаннатнинг кафолатини бераман», дедилар».

Бухорий ва Термизий ривоят қилишган.

Ҳадиси шарифдаги икки оёқнинг орасидаги нарсадан мурод – жинсий аъзо, икки жағ орасидаги нарсадан мурод – тил.

Демак, ким зинодан ва тили билан куфр-ширк сўзларни айтишдан сақланса, жаннатий бўлиши муҳаққақдир.

Солиҳлардан баъзилари: «Агар бир киши менга байтулмолни омонат тарзда берса, унинг омонатига хиёнат қилмасликка кўзим етади. Аммо биров менга бир қора аёлни омонат қолдириб, бир соат у билан холи қоладиган бўлсам, ўзимга ўзимнинг кўзим етмайди», деганларида шаҳватни енгишнинг қийинлигини назарда тутганлар.

Фарж шаҳватини синдиришнинг ҳам ўзига яраша чоралари бор.

يَلِ صَيِّبِنِ لَلِ اِلَى اَلِ a
ءِ اَلِ اَلِ اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a اَلِ a
عُطَسِيْ مَلُ نَمَّ وَ اِحْرَفُ لَلِ نَصْحَ اَوْ رَصَبُ لَلِ ضَعُ اَنَّ اِفَّ اِحْوَزَتِيْ لَفِ
هُسْمُ خَلِ اُ هَاوَرُ ؛ اَجَّ وَ هَلْ هُوَ اِفَّ ؛ مَوْصَلِ اِبِ هُوَ يَلِ عَفُ

Абдуллоҳ розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламнинг «Эй ёшлар жамоаси, ким никоҳга қодир бўлса, уйлансин. Албатта, у кўзни тўсувчи ва фаржни сақловчидир. Ким қодир бўлмаса, рўзани лозим тутсин, бу унинг учун бичилишдир», деганларини эшитдим».

Бешовлари ривоят қилишган.

Агар никоҳга қудрати етмаган ёшлар бўлса, рўза тутишлари керак. Шу йўл билан улар шаҳват қўзишини босадилар. Чунки рўза туфайли кишининг шаҳвати пасайиб, худди бичилган кишига ўхшаб, бошқа жинсга шаҳват билан қарамайдиган, фаржини зинога ишлатиш хавфи туғилмайдиган ҳолга келади.

Оддий ҳолатларда эса бу икки хавфнинг олдини никоҳ олади. Никоҳдаги шахс ўз шаҳватини ҳалол йўл билан қондиргани учун, кўзи номаҳрамларга қарашдан тийилган, фаржи ҳаромга юришдан сақланган бўлади.

هُلِّلِ الْيَصِيْبُ لَلْهَلَالِ الْوَسْرُتِ لَأْسِ: لَأَقُؤْنَعُ هَلَالِ يَضْرِرِي رَجْ عَن
الْإِسْمَ الْجَاهُورَ: كَرَصَبٌ فَرَصَا: لَأَقَفَ أَجْفَالِ عَرْطَنُ عَمَّ لَسَوَ وَيَلَع
يِرَاحُ بُلِّ

Жарир розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васалламдан тўсатдан назар тушиб қолиши ҳақида сўрадим. Бас, у зот: «Кўзингни бошқа томонга бур», дедилар».

Бешовларидан Бухорий ривоят қилмаган.

Номаҳрамга қасддан, шаҳват назари билан кўз тикиш ҳаром. Бироқ беҳосдан назар тушиб қолиши гуноҳ ҳисобланмайди. Аммо ушбу ҳадиси шарифда баён қилинганидек, дарҳол кўзни бошқа томонга буриб олиш шарти билан. Мўмин-мусулмон кишилар бу ҳукмни ҳеч қачон унутмасликлари лозим.

مَّ لَسَوَ وَيَلَعُ هَلَالِ الْيَصِيْبُ لَلْهَلَالِ عَن ، هَلَالِ يَضْرِرِي رَجْ عَن
كَلَّ تَسْنِيْلَ وَاَلْأَكْلَ نِإْفَ ، عَرْطَنُ لَلْهَلَالِ عَرْطَنُ لَلْهَلَالِ عَمَّ لَسَوَ وَيَلَعُ
يِرَاحُ بُلِّ

Али розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Эй Али! Назарга назарни эргаштирма. Албатта, биринчиси сен учун зарарсиз бўлса ҳам,

бошқаси ундай эмас», дедилар».

Абу Довуд ва Термизий ривоят қилишган.

Биринчи назар номаҳрамга тўсатдан тушгани учун зарарсиз ҳисобланади, гуноҳ бўлмайди. Аммо ундан кейин яна қайта назар солишни тасодиф деб бўлмайди, буниси қасддан бўлган бўлади ва гуноҳ ҳисобланади.

Ушбу таълимотлар ҳам Ислом жамиятини пок сақлаш, йигит-қиз ва эркак-аёлларни турли ношаръий ишлардан, улардан келиб чиқадиган нохуш оқибатлардан сақлаш учун келган.

Ислом шариати ҳукми бўйича эркак кишининг аёлларнинг йўлини тўсиши, тегажоғлик қилиши, гап отиши у ёқда турсин, пинҳона назар солиши ҳам ҳаром ҳисобланади. Бу ҳам хиёнат саналади.

Уйланмоқчи бўлса, шариат кўрсатмаси бўйича назар солсин. Шунда гуноҳ ҳам бўлмайди, биров маломат ҳам қилмайди. Ўз хотинига хоҳлаганича назар солсин, ундан лаззат олсин, савоб бўлади. Аммо бировнинг хотинига ёки бировнинг хотини бўладиган шахсга шаҳват назари билан қарамасин. Агар зино содир бўлмаган чоғида ҳам, кўз зиноси бўлади. Хиёнат содир бўлади. Шунинг учун Аллоҳдан ва қиёмат кунидан умиди бор эркаклар номаҳрам назарлардан ўзларини сақласинлар, аёл-қизлар эса ўзларини кўз-кўз қилмасинлар.

عَوَّلَ عُلَّوْلًا لِّصَّيِّبٍ لِّلَّيْلِ نَجَّوْلًا نَعًا، وَنَعَّوْلًا لِّلْضَّرِّ رَءْيَ بَابٍ نَّوْلًا
رَءْيَ بَابٍ نَّوْلًا نَزَّلَا نَمُطَّحًا مَدَّ نَبَا لَعَبَّ كَهَلَّلَا نًا؛ لَأَقَامَ لَسَوًّا
قُطْنًا لِنَاسٍ لِّلْأَنْزَوِّ رُطْنًا لِنَيِّبٍ نَّيِّبًا لِنَغْلًا أَنْزَفَ

Абу Ҳурайра розияллоҳу анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Албатта, Аллоҳ Одам боласига унинг зинодан бўлган насибасини ёзгандир. Уни олмаслиги амри маҳолдир. Бас, икки кўзнинг зиноси назардир. Тилнинг зиноси нутқдир», дедилар».

نُنُّدًا لِنَزْوِيٍّ شَمَّ لِنَيِّبٍ لِّجَرِّ لِنَزْوِيٍّ شَطْبًا لِنَيِّبٍ دَيِّ لِنَزْوِيٍّ أَوْ رِيٍّ فِدَارًا
جُرْفًا أَوْ يَهْتَشَتَّ وَيَنْمَتُّ سَفَّنًا أَوْ لَبْقُلًا مَفْلًا لِنَزْوِيٍّ أَمَّ سَأَلًا
هُبِّدَكَ وَيَوَكَّلَكَ دُقِّصِّي

Бошқа бир ривоятда:

«Икки қўлнинг зиноси ушлаш, икки оёқнинг зиноси юриб бориш, қулоқнинг зиноси эшитиш, оғизнинг зиноси ўпишдир. Нафс уни орзу ва иштаҳа қилур. Фарж эса уни тасдиқлар ёки ёлғонга чиқарур», дея зиёда қилинган».

Абу Довуд ва икки шайх ривоят қилишган.

Ислом жамияти том маънодаги пок жамиятдир. Ҳамма томон, ҳамма нарса пок бўлиши керак. Унда зино ҳаром. Шунингдек, зинога сабаб бўладиган нарсалар ҳам ҳаромдир. Бир нарсага сабаб бўладиган нарсаларни ҳаром қилмай туриб, унинг ўзини ҳаром қилиш мантиққа ҳам тўғри келмайди. Шунинг учун зино ҳам, унга сабаб бўладиган ҳамма нарсалар ҳам ҳаром қилинган.

Бу ишлар қаторига ушбу ҳадиси шарифда зикр этилган шаҳвоний қараш, гап-сўз, тинглов, юриб бориш ва ушлаш ҳам, бу ҳадисда зикр қилинмаган – кейин пайдо бўлган турли фаҳш суратлар, фильмлар, ёзувлар, китоблар ва бошқа нарсалар ҳам киради.

Ислом жамиятида ҳар қандай разилликларга ўрин йўқ. Мусулмон одам бундай нарсаларнинг яқинига ҳам йўламаслиги керак.

(Тамом)

«Руҳий тарбия» китобидан